

**Повреда Кривичног закона из члана 369. тачка 2.  
Законика о кривичном поступку  
(Пресуђена ствар)**

**Када су против истог окривљеног вођени и правноснажно окончани прекршајни и кривични поступак због истог животног догађаја, али је чињенични опис кривичног дела битно различит од чињеничног описа прекршаја, тада се не ради о пресуђеној ствари у смислу члана 6. став 1. Законика о кривичном поступку.**

*Из образложења:*

„Пресудом апелационог суда одбијена је оптужба против окривљеног због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 121. став 1. Кривичног законика, на основу члана 354. тачка 2. ЗКП, јер се ради о пресуђеној ствари у вези члана 6. ЗКП. Наиме, прекршајни поступак против окривљеног водио је општински орган за прекршаје на основу члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру (који је поступак обустављен), а затим је у кривичном поступку окривљени оглашен кривим пресудом основног суда због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ при чему се ради о истом животном догађају.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости, против правноснажне пресуде апелационог суда, између осталог због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и утврди да је наведеном другостепеном пресудом повређен закон у корист окривљеног што је оцењено као основано.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, другостепени суд је закључио да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари која околност искључује гоњење окривљеног за наведено кривично дело. До закључка да је окривљени већ правноснажно осуђен за исто дело решењем општинског органа за прекршаје, суд је дошао пошто је нашао да су чињенице које представљају прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру (ЗЈРМ) за које је тим решењем оглашен „кривим“ и осуђен на новчану казну, у основи исте као чињенице које представљају кривично дело из члана 121. став 1. КЗ за које је такође оглашен кривим, првостепеном пресудом у овом кривичном поступку. То по оцени другостепеног суда значи да је окривљени у прекршајном и кривичном поступку оглашен кривим за исте инкриминисане радње у истом временском и просторном оквиру и да му је, противно забрани у важећим прописима поновног суђења у истој ствари, два пута суђено и два пута је осуђен за исто дело.

Међутим, ови закључци другостепеног суда, према основаним наводима у захтеву за заштиту законитости и по налажењу Врховног касационог суда, не могу се прихватити као правилни, јер је другостепени суд, приликом анализирања утврђених чињеница из којих произилазе обележја прекршаја односно кривичног дела који су стављени на терет окривљеном у ранијем прекршајном односно у овом кривичном поступку, извео неприхватљив и погрешан закључак да се ради у основи о истим чињеницама, те тако о истим инкриминисаним радњама окривљеног.

Иако је у оба поступка реч о истом окривљеном и о животном догађају који се одиграо у истом временском и просторном оквиру, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. ЗЈРМ битно је различит од чињеничног описа кривичног дела из члана 121. став 1. КЗ. Опис прекршаја, осим што не садржи све чињенице и радње окривљеног у вези наношења оштећеном лакних телесних повреда у пределу главе и десне руке, не обухвата уопште догађај настао после почетног сукоба описаног као прекршај, односно догађај и чињенице након пада оштећеног на под, па тада предузете радње окривљеног - ударање оштећеног по другим деловима тела и другим опасним средством и последице тих радњи у виду тежег повређивања важног органа оштећеног (ноге), не представљају законска обележја прекршаја, већ их Кривични законик квалификује као кривично дело тешке телесне повреде.

Имајући у виду, природу изостављених радњи окривљеног а затим и тежину последица истих, које нису ни биле познате у време покретања прекршајног поступка, већ након знатно касније обављеног прегледа оштећеног и вештачења, по оцени Врховног касационог суда, не може се рећи да се опис прекршаја у питању, у односу на који је прекршајни поступак против окривљеног правноснажно окончан обустављањем, односи на потпуно исти догађај и на исте чињенице и радње окривљеног а у вези с тим и насталу последицу у виду наношења тешке телесне повреде, што представља обележје кривичног дела из члана 121. став 1. КЗ, а које је било предмет оптужбе у овом кривичном поступку. Стога се, насупрот погрешном закључку другостепеног суда, у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари и није било основа за доношење одбијајуће пресуде по том основу.

Забрана поновног суђења у истој ствари односно забрана гоњења и кажњавања за исто дело, која је као основно начело кривичног законодавства Републике Србије садржана у одредбама члана 6. ЗКП и као апсолутно и неповредиво право на правну сигурност гарантована Уставом Републике Србије (члан 34. став 4.) и обавезујућим нормама међународног права (члан 14. став 7. Међународног пакта о грађанским и политичким правима; члан 4. Протокола 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода), подразумева немогућност покретања и вођења казненог поступка против неког лица за дело које произилази из истих чињеница или чињеница које су у суштини исте као оне које су основ оптужбе за казнено дело у ранијем поступку против тог лица који је правноснажно окончан.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/2008) и применом одредаба члана 425. став 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде, тако што је уважио захтев за заштиту законитости и будући да је исти поднет на штету окривљеног, утврдио да је правноснажном пресудом апелационог суда, повређен кривични закон у корист окривљеног (између осталог члан 369. тачка 2. ЗКП), при том не дирајући у наведену правноснажну пресуду.“

*(Сентенца утврђена на седници Кривичног одељења 23. децембра 2013. године)*